

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **R. H.,**
státní příslušnost Arménská republika,
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na Kopci 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020 č. j. OAM-502/ZA-ZA10-ZA13-2020, ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020 č. j. OAM-502/ZA-ZA10-ZA13-2020, jímž bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Žalobkyně bez bližší specifikace obecně namítala, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu a § 23c zákona o azylu. Uvedla, že žalovanému poskytla veškeré potřebné údaje ke své žádosti. Návratu do vlasti se obává, jelikož je zcela zřejmé, že bude předvolána k výsledkům na ministerstvo vnitra z důvodu jejího předchozího pobytu v Turecku. Hrozí jí perzekuce ze strany státních orgánů, kterou již zažila bezprostředně po návratu z Turecka. Proto odjela do Batumi. Její přítelkyně, s níž pobývala v Turecku, se již do Arménie vrátila a v současnosti čelí obrovským problémům, je vyslýchána. Obává se rovněž bezpečnostní situace v zemi původu. Žalovaný pochybil, když se v průběhu nového řízení odmítl jakkoliv zabývat aktuální situací v Arménii. Není vyloučeno, že ozbrojené střety v Náhorním Karabachu nevyeskalují. Je zjevné, že stát nedokáže zajistit mírové řešení konfliktu. Správní orgán by proto měl zajistit její bezpečnost. Žalovaný nesprávně posoudil bezpečnostní situaci v Arménii. Je zde i riziko porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky, neboť jí hrozí návrat do země původu, kde je ohrožena na svém životě.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zdůraznil, že žalobkyně byla řádně poučena o svých právech a povinnostech, a to tak, že převzala poučení, což také stvrdila svým podpisem. Byla tedy informována o všech skutečnostech, jaká má práva a povinnosti, že musí uvádět veškeré informace rozhodné k její žádosti o mezinárodní ochranu, také byla obeznámena, že v každém azylovém řízení má možnost kontaktovat právní pomoc, či si na vlastní náklady zajistit právní pomoc či tlumočníka. Povinností žalovaného není poučovat žadatelku o azyl, jaké rozhodné skutečnosti má uvádět, aby bylo její žádosti vyhověno. Námitku žalobkyně, že jí žalovaný neposkytl kompletní poučení o jejích právech a povinnostech, nelze považovat za relevantní. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 29. 10. 2020 žalobkyni dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a seznámit se s informacemi, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně této možnosti nevyužila, nenavrhla žádné další podklady pro rozhodnutí a ani proti uvedeným zdrojům informací nevnesla námitky. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Údajně nové skutečnosti uvedené žalobkyní, na základě nichž požadovala opětovné meritorní posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly žalobkyni objektivně známy již v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ta, přestože se dle její výpovědi styděla, měla možnost i povinnost uvést je za účelem posouzení již tehdy. Žalovaný považuje za velmi nepravděpodobné, že by žalobkyni hrozily jakékoli perzekuce ze strany arménských státních orgánů kvůli skutečnosti, že pracovala v Turecku jako prostitutka, i když vztahy mezi Arménií a

Tureckem jsou napjaté. Žalobkyně pobývala v Turecku jako civilní osoba a pracovala tam minimálně 8 let předtím, než začal konflikt v Náhorním Karabachu. Nelze předpokládat, že by mohla být vystavena takovému jednání ze strany státních orgánů Arménie, které by bylo možné podřadit pod jakékoliv azylově relevantní důvody. U žalobkyně se jedná především o snahu o legalizaci pobytu v České republice, což nezakládá důvod k opětovnému meritornímu posouzení žádosti.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřila a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělila.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 5. 8. 2020 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti žalobkyně sdělila, že o mezinárodní ochranu žádala v České republice v roce 2019. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělila, že je totožný jako v předchozím řízení a chce doplnit, že se nemůže vrátit zpět do vlasti. Když byla v Arménii, její známá jí zařídila práci v Turecku. Pracovala tam jako prostitutka. O této skutečnosti se nyní dozvěděli její rodiče. V předchozím řízení toto neuváděla, protože tlumočník byl její známý a ona se styděla. V době, kdy pobývala v Turecku, šla na arménské velvyslanectví a nahlásila ztrátu pasu, i když ve skutečnosti měla pas u sebe. Na velvyslanectví jí vydali dokument na 28 dnů, během nichž se mohla vrátit do Arménie, což také učinila. Tam si ji předvolali na ministerstvo vnitra a ptali se jí, co dělala v Turecku. Odpověděla jim, že tam byla jako turistka, nepřiznala se, že tam pracovala. Tázali se jí také na okolnosti ztráty cestovního pasu. Ptali se jí také, zda v Turecku nebyla jako zajatkyně, zda-li ji tam někde nedrželi a nenutili pracovat jako prostitutka. Žalobkyně to popřela. Následně jí předložili složku s dokumenty obsahující údaje o slečnách, které pracují v Turecku. Celkově jí dvakrát předvolali k výsledku. Více kontaktována nebyla. Do Arménie se bojí vrátit kvůli skutečnosti, že Arménie má problémy s Ázerbajdžánem a Tureckem. Její kamarádka, která byla s ní v Turecku, má v Arménii velké problémy, neustále ji předvolávají na ministerstvo vnitra a pokládají otázky, proč v Turecku pobývala. O výše uvedených skutečnostech se správnímu orgánu v předchozím řízení nezmínila, protože se styděla.
7. Ze správního spisu plyne, že na dokumentu – výzva k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jehož převzetí žalobkyně stvrdila svým podpisem 6. 8. 2020, byla žalobkyně poučena o svých právech a povinnostech jakožto žadatelky o azyl. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala 31. 1. 2019. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-55/LE-LE05-2019. V průběhu uvedeného správního řízení žalobkyně jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila špatnou ekonomickou situaci v Arménii, a to, že tam nemůže sehnat práci. Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2019 č. j. OAM-55/LE-LE05-ZA13-2019 správní orgán žalobkyni neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Rozhodnutí nabylo právní moci 30. 7. 2019. Rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou. Krajský soud

v Hradci Králové ji rozsudkem č. j. 43 Az 14/2019 – 31 ze dne 20. 7. 2020, který nabyl právní moci 24. 7. 2020, zamítl.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Arménie: bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 26. 5. 2020, Informace MZV ČR č. j. 120093-6/2020-LPTP, ze dne 10. 9. 2020, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi: Arménie, z roku 2019 a ze zpráv ČTK ze dne 28. 9. 2020 a 19. 10. 2020.
9. Ze správního spisu se dále podává, že žalobkyni byla dne 29. 10. 2020 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nějaké nové skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně této možnosti nevyužila, žádné další skutečnosti či nové informace správnímu orgánu nesdělila.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Z výše citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu plyne, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala, nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z relevantní judikatury správních soudů se rovněž podává, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Krajský soud ve shodě s žalovaným činí závěr, že žalobkyně v opakované žádosti uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty vrátit se do Arménie, jak uváděla v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy špatnou ekonomickou situaci a skutečnost, že si v Arménii nemůže sehnat práci. V opakované žádosti pak dále uvedla, že má strach z návratu do vlasti, protože dříve pracovala v Turecku jako prostitutka a nyní kvůli konfliktu mezi Arménií a Ázerbajdžánem, potažmo Tureckem, by mohla mít ve vlasti problémy. Sdělila k tomu dále, že už po svém příjezdu z Turecka byla předvolána na ministerstvo vnitra, kde byla dotazována na okolnosti jejího pobytu v Turecku. I její kamarádka, která také pracovala v Turecku jako prostitutka, byla předvolávána na ministerstvo vnitra a byla tázána na účel jejího pobytu v Turecku. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné meritorní vedení správního řízení v její věci a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a tvrzených obav z návratu do vlasti. Co se týká údajné nové skutečnosti, tj. obav

z návratu do vlasti, protože dříve pracovala v Turecku jako prostitutka a s ohledem na konflikt mezi Arménií a Ázerbajdžánem, potažmo Tureckem by mohla mít kvůli tomu ve vlasti problémy, soud uvádí, že tyto skutečnosti žalobkyně měla povinnost uvést již za účelem posouzení její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze akceptovat její vysvětlení, že se styděla toto uvést. Shodně s žalovaným také soud považuje za velmi nepravděpodobné, že by žalobkyni hrozily jakékoliv perzekuce ze strany arménských státních orgánů kvůli skutečnosti, že pracovala v Turecku jako prostitutka. Žalobkyně se zdržovala v Turecku jako civilní osoba a jak sama uvedla, pracovala tam minimálně 8 let předtím, než začal současný konflikt v Náhorním Karabachu. Soud sdílí názor žalovaného, že nelze předpokládat, že by žalobkyně mohla být vystavena takovému jednání ze strany státních orgánů Arménie, které by bylo možné podřadit pod jakékoliv azylově relevantní důvody.

13. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobkyni uvést veškeré důvody, které ji vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Jak plyne z výše citovaného protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kterýžto úkon byl proveden na žádost žalobkyně v jazyce ruském dne 29. 10. 2020, žalobkyně možnosti seznámit se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí nevyužila, ani se k nim nevyjádřila, nežádala jejich doplnění a rovněž neuvedla žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti. Za tohoto stavu soud považuje námitku žalobkyně, že se jí nedostalo kompletního poučení o jejích právech a povinnostech, za nedůvodnou. K namítanému porušení § 4 odst. 2 správního řádu žalovaným nedošlo. K tomu soud dále uvádí, že nebylo povinností žalovaného zabývat se celou řadou dalších otázek a konsekvencí tvrzení žalobkyně.
14. Soud také sdílí názor žalovaného, že z informací o zemi původu, které mu posloužily jako podklady pro vydání rozhodnutí, nevyplývala žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlédnout s ohledem na uváděné odůvodnění žádosti. Aktuální situaci v zemi původu žalovaný porovnal se situací, která v Arménii panovala v době podání první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí dle názoru soudu obsahuje zdůvodněné závěry o tom, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Tyto závěry nacházejí oporu ve správním spisu.
15. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla správně shledána nepřijatelnou. Za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.
16. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 1. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně